

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1130/2017
08.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милослав Илић, адвокат из ..., против туженог Издавачког предузећа „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Ивана Поповић Томановић, адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4093/16 од 01.02.2017. године, у седници одржаној 08.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4093/16 од 01.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду, П 24092/15 од 15.03.2016. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И бр. Х-14200/05 од 28.02.2006. године у делу којим је тужени Издавачко предузеће „ББ“ ... обавезан да тужили АА плати 300.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2005. године до исплате, као и трошкове извршења од 17.900,00 динара, све у року од осам дана од пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, укинута је наведено решење у делу којим је забрањено дужнику Издавачком предузећу „ББ“ у реструктурирању да располаже новчаним средствима на рачуну који се води код ВВ ..., а банци је забрањено да са наведеног рачуна, као и других рачуна извршног дужника врши било какве исплате све док се потраживање повериоца по основу овог решења о извршењу у целости не намири, као и у делу којим се забрањује Народној банци Србије, надлежној организацији за принудну наплату, исплата на терет дужниковог рачуна, а до намирења повериоачевог потраживања у целости. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка плати 88.250,00 динара, са законском затезном каматом од 15.03.2016. године до исплате, све у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4093/16 од 01.02.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 24092/15 од 15.03.2016. године, тако што је укинута решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И бр. X-14200/05 од 28.02.2006. године у делу у коме је обавезан тужени да тужиљи плати 300.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2005. године до исплате, као и трошкове извршења од 17.900,00 динара и одбијен је тужбени захтев тужиље као неоснован. Ставом другим изреке, одбачена је жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 24092/15 од 15.03.2016.године, као недозвољена. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је обавезана тужиља да туженом на име накнаде трошкова поступка плати 73.500,00 динара у року од 15 дана од достављања пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињена у поступку пред другостепеним судом, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака је 01.12.2004. године закључен Уговор о пружању адвокатских услуга. Овим уговором тужиља је именована за сталног правног заступника туженог пред свим судовима, органима управе и трећим лицима. Чланом 7. став 1. Уговора предвиђено је да ће се адвокатски хонорар заступнику плаћати за његове опште дужности у паушалном износу од 1.250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, на дан уплате, а који хонорар доспева сваког првог у месецу за претходни месец, а ставом 2. предвиђено је да је обавеза заступника без обзира што се послови плаћају у паушалном износу, да месечно доставља таксативни списак послова које је обавио тог месеца. Тужиља је туженом 06.06.2005. године испоставила рачун бр. ... за пружене адвокатске услуге у априлу 2005. године, 12.07.2005. године рачун број ... за мај 2005. године и рачун број ... за јун 2005. године, а сви рачуни су на по 100.000,00 динара (укупно 300.000,00 динара). Уз рачуне тужиља није доставила туженом списак послова које је обавила у периоду на који се рачуни односе, а уговор је раскинут крајем 2005. године. Тужени није извршио исплату по наведеним рачунима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан јер тужени није извршио своје обавезе из уговора о пружању адвокатских услуга са тужиљом и није јој платио накнаду за април, мај и јун 2005. године, те је обавезао туженог да по том основу плати тужиљи 300.000,00 динара.

Другостепени суд је, налазећи да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, како је тужени са тужиљом закључио Уговор о пружању адвокатских услуга, на права и обавезе уговорних страна се примењују одредбе Закона о облигационим односима (ЗОО). Правилан је закључак другостепеног суда да овај уговор има елементе уговора о делу који је регулисан одредбама чл. 600-629 ЗОО. У погледу обавеза тужиље из овог уговора релевантна је одредба члана 607. став 1. ЗОО којом је прописано да је посленик (овде тужиља) дужан извршити дело како је уговорно и по правилима посла. Закон о облигационим односима у члану 122. став 1. прописује да у двостраним уговорима ниједна страна није дужна испунити своју обавезу ако друга страна не испуни или није спремна да истовремено испуни своју обавезу, изузев ако је што друго уговорено или законом одређено, или ако што друго проистиче из природе посла. Обавеза тужиље је регулисана чланом 7. став 2. Уговора о пружању адвокатских услуга, по коме је услов за исплату адвокатског хонорара тај да тужиља месечно доставља таксативни списак послова које је обавила тог месеца. Тужиља је, као заступник туженог из реда адвоката, морала да се придржава ове уговорне обавезе и да туженом доставља списак послова које је обавила у корист туженог. Уговорена накнада (адвокатски хонорар) је за рад тужиље, који је морао да буде документован списком обављених послова. Како тужиља није извршила ову своју обавезу, ни тужени није у обавези да плаћа уговорену накнаду за рад, за који није добио извештај да је обављен. Ревизијом се указује да се у конкретном случају примењују правила Закона о адвокатури и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Закон о адвокатури („Сл. лист СРЈ“, бр.24/98...72/2002), који је био на снази у време закључења уговора између парничних странака, у члану 23. став 1. прописује да адвокат има право на награду за свој рад и накнаду трошкова у вези са радом према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (адвокатској тарифи). Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (која је важила у време закључења уговора) у члану 3. став 1. прописано је да поред награде чија је висина одређена овом тарифом, адвокат и странка могу писмено уговорити и паушалну награду или награду у процентуалном износу. У конкретном случају није спорно да су странке писмено уговориле паушалну накнаду. Међутим, накнада се уговара за рад који је тужиља извршила, са обавезом из члана 7. став 2. закљученог уговора и зато тужени нема обавезу плаћања адвокатског хонорара, сходном применом члана 122. став 1. ЗОО јер из рачуна које је тужиља доставила није утврђено које послове је за туженог извршила у утуженом периоду, а била је у обавези да достави списак свих послова, што није учинила, тако да је правилан закључак другостепеног суда да је тужбени захтев неоснован.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић